

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Angeli è cœlo annuntiant primi mulieribus devotis Resurrectionem
Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

dum sanguinem Messia, qui redimere debebat universum mundum pretio tam magno? non sufficit ergo vobis, occidisse ipsum, eò quòd demonstraverit se Filium Dei, pro eo, quòd adorare ipsum debebatis ex unica hac ratione? an exspoliare ipsum adhuc vultis vità hanc gloriosà & immortalì, quam traxit è tumulto suo in resurrectione sua? pecunià induxistis Judam proditorem, ut traderet ipsum vobis; nummis cumulastis carnifices, ut supremo ipsum afficerent supplicio; & ad inopiam redigere vos vultis, solvendo milites, ut mentiantur & attestentur præteritum corporis mortui furtum, quod non viderunt cum fateantur oculos sibi fuisse oculos somno, & compellit ipsos, ut negent veritatem glo-

riosæ resurrectionis, cujus oculati sunt testes.

Quid proficit tibi malitiosa fraus tua, ò infidelis Judæ! Jesus Christus invito te recuperavit vitam, & tu tuam perdidisti pecunià; denuò indutus est ipse glorià immortalì, & oppressus tu manes opprobrio sempiterno. Vade, persevera in tua protervia, accumula mendacium mendacio, impone silentium militi, claude os, quantum potueris, omnibus illis nationis tuæ, quibus constat veritas resurrectionis hujus gloriosæ: sed non claudes id Angelis è cælo, nec devotis mulieribus, nec sanctis Apostolis, nec Prophetis, nec Scripturis, nec rationi, nec experientia, nec voci cunctorum sæculorum publicæ. Ausculta, quid ab his dicatur tibi.

ARGUMENTUM.

Angeli è cælo annuntiant primi mulieribus devotis resurrectionem Jesu Christi.

ARTICULUS I.

Ad quid impulit amor Jesu Christi devotas feminas.

Marc. 16.

Fatendum est, devotas mulieres magnam supra viros reportasse in hoc mysterio prærogativam; siquidem ipsæ primæ fuerunt, quæ quæsitum ierunt Dominum in monumento suo. Non fuerunt ipsæ desidiosæ, concesserunt namque illuc primo mox diluculo: *valde mane*. Non

fuerunt ipsæ avaræ, attulerunt enim secum magnam pretiosorum aromatum copiam, ut ungerent corpus ejus. Non fuerunt ipsæ nec imbelles nec timidæ, siquidem armatos non timebant milites, quos inventuros se credebant, agentes ad monumentum custodias. Quis contulit hanc

hanc illis audaciam? Amor ardens, quo flagrabant erga divinum Magistrum & Dominum suum.

Devotio fœminarum excellit sapè il-
lam virorum,
Tribuenda illis hæc laus est, quam ex æquo merentur, eod-
quod verè animatæ fuerint spi-
ritu Dei, & generosum ceperint
consilium consecrandi se unicè
pietati, habent ipsæ, nescio quem
ardorem, erga opera devotionis,
in quo virorum excellunt zelum:
hinc etiã primæ fuerunt, qui-
bus acciderat beata fors, ut ad-
discerent veritatem resurrectionis
Domini nostri. O Deus! quantum
gaudium, quantus jubilus pro
amantibus, nôsse, quòd dilectus
suis, quem credebant mortuum,
sit vivus! examinandum vobis
relinquo, an fuerint reversæ,
omnesque sui fecerint participes
gaudii: nunquam viri omnes
tam velociter, tamque feliciter
benè auspiciatæ hæc divulgassent
nuntia; oportebat has esse fœminas.

Descriptio
sancti sepulchri,

Sed quis dixit illis, ipsum resurrex-
isse. Verum est, quòd fuerint ad
monumentum, quòdque invenerint
illud tale, quale id postea S. Remigius
descripsit. Erat id spelunca excava-
ta in aliqua rupe, figura ipsius erat
rotunda, & amplitudo ejus tam
spatiosa, ut commode caperet
decem aut duodecim Personas;
altitudo tanta, ut non solum ibi
stare quis posset erectus; sed ut

manu vix posset attingere forn-
icem; ingressus ipsius erat versùs
Orientem. In intima parte hu-
jus speluncæ à latere dextro erat
sepulchrum, quod sublatum à
terra cernebatur circiter duos p-
des, & incisum in medio petræ, ita
ut ipsius aditus non esset in sub-
limi, sicut sunt hodiè ordinaria
nostra sepulchra, sed à latere velut
spatium quoddam, quod servire
poterat ad deponendum aliquod
corpus humanum in pariete, uti
antiquis mos erat, & hodiè ad-
huc videtur Romæ in Catacum-
bis, quæ sunt cœmeteria subter-
rana, ubi sanctorum Martyrum
sepeliebantur corpora.

Erat ipsis omninò liberum il-
luc intrare; verisimiliter enim ibi
milites non amplius aderant, eod-
quod concesserint Sacerdotibus
& Pontificibus, nova allatum
nuntia; invenerunt adhuc ma-
gnum lapidem, qui ipsius occlu-
debat aditum, revolutum ab An-
gelo. Intrate, eja devotæ fœmi-
næ, & videte pretiosum hoc cor-
pus, possidete divitem hunc the-
saurum, quem ivistis indagatum.
Sed, eheu! non invenitis illum
amplius; ecce quidem linteami-
na, quo fuerat involutus. Sed
quò devenit ipsius corpus? an
custodes subripuerunt illud? an
quispiam id sustulit furto? sed
cui bono id serviet illi? inspicite
iteratò sepulchrum, quærite
benè ubique, ne fidatis oculis ve-
stris

H h h h h

stris

stris solum, porrigite & illuc manus: incassum hoc est, non enim est ibi amplius.

Quid faciant ad hæc? usitatum afflictarum foeminarum refugium sunt lacrymæ. Magdalena magis amans, magisque sollicita omnium, hæret immobilis, & semimortua præ dolore; interim dum ex oculis suis duos facit torrentes, apparent ipsi duo Angeli, uti refert S. Joannes, unus ad caput, unus ad pedes monumenti: Mulier quid ploras? Tulerunt Dominum meum, & nescio ubi posuerunt eum. Hæc cum dixisset, conversa est retrorsum, & vidit quempiam, quem credebat esse hortulanum (erat namque in horto monumentum) Domine, situ sustulisti eum, dicito mihi, & ego eum tollam. O Magdalena, quam benè demonstras, alienatam te esse à te ipsâ, teque nescire quid facias, aut quid dicas!

Joan. 20.
Jesus Christus
apparet Mag-
dalene velut
hortulanus.
Mirabilis a-
moris æstus
in Magdale-
na.

Itane duo Angeli è cælo, loquantur tecum, & tu faciem avertas ab eis? Intueris quemdam opificem, & vocas ipsum Dominum, tu, quæ illustris es foemina? quæris ex eo, an sustulerit ipsum, quin illi dicas, de quo loquaris? proponis tibi tollere corpus mortuum viri magni, quasi non esset, nisi flos horti, tu, quæ imbellis es mulier? an igitur perdidisti rationem, dum ita agis dum ita loqueris?

responderet ipsa tibi illis S. Bernardi verbis: *O amor præceps, vehementer & flagrans, qui præter te aliud serm. 79. in cogitare non sinis.* Quid vultis? Cantic. amor ardens & accensus non cogitat nisi de eo, quod amat. Non sunt Angeli, quos quæro, est Deus Angelorum; non aspicio, sicut appello, eum, qui dare mihi potest nova de dilecto meo, quando esset nonnisi novissimus hominum, appellarem ipsum Dominum meum, modo informaret me, ubi sit thesaurus meus; non est opus ipsi dicere, de quo loquar; nonnè enim omnes nôrunt, quodnam sit meum desiderium? sed tandem, modo dicatur mihi, ubi sit, tollam eum, plus mihi est virium, quàm indigeam; collocabo ipsum velut fasciculum myrrhæ inter ubera mea, & volabo præ gaudio, certa, me in portando ipso nihil habituram difficultatis.

Ecce tibi amorem in Magdalena profectò ardentem quidem; sed cæcus est; fruitur actualiter amato, sed nescit; privata veluti manet possessione ejus, quod possidet; habet dilectum suum coram, & ipsum non videt (nam existimatus ille hortulanus, quem vocat Dominum, est ipsemet Jesus Christus) loquitur is ipsi, sed ipsa illum non intelligit, demonstrat se ipsi viventem, sed ipsa non cognoscit illum, quia credit, quòd sit mortuus, quoad audire

Deu
doq
dit &
dit f
bus

audire illam faciat eandem vocem, quâ toties demulserat ipsam; quoad eodem loquatur accentu, quo divinè ipsius fascinaverat animam ab auspiciato momento conversionis suæ, quoad ipsam proprio compellet nomine, Maria. Ah! fatis hoc erat, illustrata mox fuit & tota accensa, projecit se ad pedes ejus: *Rabboni.* Ah! divine mi Magister, tu ipsemet es, agnosco te, sufficit, relinquo dolores meos omnes ad pedes tuos, confers mihi vitam, dum video, te esse in vita.

Deus quandoque ostendit & abscondit se animabus bonis, O Deus! quàm mirabilia sunt sancti amoris artificia, sed quàm incomprehensibilia ipsius sunt consilia! abscondit se frequenter, quando ostendit se alicui animæ; vult quæri, quando est præsens, vult desiderari ardentius, quando possidetur. Et quamvis illa reipsâ sit beata quando tota impletur Deo, nihilominus gemit & plangit, seque credit infelicem, eòquòd Deus ipsi tribuat, ipsique abscondat eodem tempore perfectam felicitatem suam. Ecceur, mi Deus, affligis eam, dum ipsam consolaris? cur ipsam privas tui possessione, dum possessione tui fruitur? est tibi præsentissima, sed ipsa non videt, eòquòd privata sit lumine; audit vocem tuam, sed illam non cognoscit, eòquòd nullo perfundatur sapore in omnibus verbis

tuis; quærit ex te ipso, ubi sis, & credit, quòd amiserit te, & tu videre ipsam in sævis hisce afflictis amoris sui tormentis complacet tibi.

Sed quando post multas inquisitiones, sollicitationes & plures effusas lacrymas cum ardenti inveniendi te desiderio, unico verbo amicabile dignaris ipsam, proprio eam compellans nomine, demonstrans ipsi unicum parvulum radium faciei tuæ, & auscultare faciens ipsam sonum vocis tuæ, quâ loqueris animabus, quibus blandiris, quod unicum votum erat sponsæ in sacro Epithalamio: *Ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis; O Deus bone? fatis est, ut repletur gaudio, in momento, anni, quibus spoliata existerat, compensantur centuplo. Quid ergo erit, quando videbimus omnes splendores tuos in splendoribus æternitatis, certi, nos illos amplius haud amissuros, nec dimissuros ex aspectu? breve momentum tribulationum vitæ præsentis, nonnè sufficientem recipiat remunerationem?*

Nihilominus Magdalena tam amans, tamque amata, non sola fuit, quæ certitudinem accepit de resurrectione Domini nostri: omnes aliæ devotæ fœminæ, quæ comitabantur ipsam haud aliter ac ipsa, illius è cælo accipiebant informationem. Siquidem

H h h h h 2

S. Mat.

S. Matthæus scribit, quòd idem Angelus, cujus præsentia tota Majestate refulgens pavescerat & in fugam egerat milites, dixerit ipsis: *Nolite timere vos, scio enim, quod Jesum, qui crucifixus est, quæritis. Non est hic; surrexit enim, sicut dixit; venite & videte locum, ubi positus erat Dominus: & citò euntes dicite discipulis ejus, quia surrexit; & ecce præcedet vos in Galilaam, ibi eum videbitis.* An majorem recipere poterant certitudinem de resurrectione Domini nostri? acceperunt illam ex ore Angeli, aspiciabant monumentum vacuum meminerant prophetiæ & promissionis ejus, & videbant hanc adimpletam.

An fidendum sit revelationibus fœminarum,

Dicitis mihi, sunt fœminæ, quæ sua retulerunt ipsis somnia, an multum æstimandæ sint ipsarum visiones & revelationes imaginariæ? quis nescit, ipsas facile seduci posse, & in hoc seduci indies? unde est, quòd nonnisi quasi fœminæ, & cum primis illæ, quæ sunt vel videri volunt devotæ, frequentes habeant visiones, revelationes, prophetias &, & inusitatas cum Deo familiaritates, quas semper effectus esse credunt Spiritûs Dei? & quare nonnisi rarissimè hoc conspicitur in viris? unde hoc est, nisi è forti imaginatione & debilitate intellectûs, quâ afficiuntur fœminæ? magnus quidam Dei famulus nostri sæculi & in-

signis director animarum asserbat, sæpius diabolum ludere cum spiritu devotarum mulierum, sicut ventus versatilibus cum pinnulis supra verticem tectorum.

Ita, sed respectu falsarum devotarum, quæ inusitatas ambulare ambiunt vias. Nihil frequentius est, quam videre ipsas deceptas, imò & illos, qui ipsas dirigunt, si decipi se sinant, si nimis facilem ipsis præbeant auditum, & adhibeant fidem. Et nihilominus tam facile discerni non potest, quænam sint veræ, & quænam sint falsæ devotæ. Illæ, quæ characterem gerunt devotarum harum fœminarum, quarum laus est in Evangelio, quæque primæ acceperunt nuntia de resurrectione Domini nostri, nunquam decipi possunt, nec decipere quemquam. Videte, quomodo ipsæ se gerant; observabitis sex conditiones veræ alicujus devotæ.

Primò ipsæ fuerunt ferventes & diligentes; siquidem summo surrexerunt diluculo: *valde manè.* Primum principium & velut essentialia requisitum ad constituendum aliquam veram devotam, est devotio ipsa, quam Thomas consistere vult, non in raptibus, non in extasibus, non in luminibus, non in gustibus spiritualibus, sed in promptitudine & in gaudio voluntatis ad

Sex signa, quibus discernuntur veræ à falsis devotis.

Marc. 16.

I. Fervor intenus & ardens voluntatis.

perficiendum opera pietatis. Devotio expellit ab anima desidiam, negligentiam, teporem, vecordiam; devotio non patitur hanc procrastinationem, nec longas has deliberationes, quando agitur de bono opere: devotio non urgetur nec cogitur cum difficultate ad servitium Dei, sed illuc volat cum voluptate; devotio, quæ non animatur fervore spiritûs, est corpus sine anima.

2. Obedientia non sequens voluntatem suam propriam, sed illam Dei, Secundo ipsæ non faciunt propriam suam voluntatem; si secutæ fuissent sui ardorem zeli, remansissent ad monumentum divini Magistri sui, ex die, quo positus fuerat illuc, & sequenti; sed hic erat dies Sabbathi, & ipsæ noverant, prohibuisse Deum in lege sua aliquo labore violare illum: erat devotio ipsarum bene ordinata, magis obediendo voluntati Dei, quam propriæ suæ inclinationi. Innumeros reperire est, quæ devotionem sectari vellent, modo devotionem sibi fabricari ad suum liceret libitum & facere, quidquid sua sibi suaderet agendi libido. Sed quando renuntiandum est sibi ipsi, & propria frangenda voluntas, ut in opus redigatur voluntas Dei, in quo ipsæ sentiunt difficultatem ac repugnantiam; hic est, ubi nihil habent, nec sentiunt devotionis. Nihilominus inviolabilis est regula, nullam veram

devotionem esse, nisi illam, quæ purè conjuncta est cum voluntate Dei.

Tertio non inficiuntur ipsæ, Non amare amore proprio, nec propriis suis se ipsas, nec student commodis; non sunt sollicitæ, ut vel suo indulgeant genio, vel ut vano se comant ornatu; sed potius negligentes sunt & avaræ pro seipsis, curiosæ & liberales pro Deo: siquidem non parcunt pecuniæ in emenda magnâ copiâ unguentorum & pretiosorum aromatum, ad inungendum adorandum hoc corpus, quod inquirebant. Nihil stat nimio pro eo, quod amatur; vera devotio docet spernere semetipsum, sequè expoliare rebus omnibus; profundere autem omnia largiter pro Deo, sive in personas pauperum, sive ad servitia Altarium; & ad procurandum in omnibus gloriam Dei, abs eo, quod in aliquo gloria quærat propriam. O quam paucas reperire est devotiones, quæ propriis non studeant nec inhiant commodis!

Quarto ipsæ generoso sunt animo, non metuentes labores vel pericula. Optime custodiant sepulchrum, omnesque arceant à propiore accessu; norant ingentem lapidem advolutum esse ad ostium monumenti, nec satis sibi esse virium ad revolvendum illum; sed ve-

H h h h h 3 rus

rus amor nihil intuetur difficultatis in executione ejus, quod desiderat, omnia videntur ipsi superatu facillima. Reipsâ non viderunt amplius milites inveniunt revolutum lapidem ab ostio monumenti, & omnia obstacula, quæ videbantur invincibilia, reperere sublata. O quàm probè novit Deus conferre facilitatem exequendis bonis consiliis, quæ inspirat nobis! absterere non debent difficultates apparentes.

Difficultates virtutum non sunt nisi apparentes.

Qui metuisset leones collocatos ad gradus superbi throni Salomonici, nunquam ausus fuisset conscendere illuc, erant enim aspectu terribiles. Verùm qui accedebat propius, inveniebat, ipsos esse leones aureos, qui pro eo, quod impedirent, potius ad miniculo erant ad conscendum thronum. Eheu! quot timidæ animæ nunquam conscendent thronum veri Salomonis, id est, nunquam pertingent ad unionem cum Deo, quamvis maximos erga devotionem sentiant stimulos, eò quod retineantur ab imaginariis difficultatibus, quas conspiciunt in exercitio magnarum virtutum, quas nihilominus invenirent facillimas, si credere solum possent, illas sibi esse possibiles!

Quintò ipsæ erant valdè prudentes in sua agendi ratione. Si quidem cum irent valdè manè,

& antè diluculum quasi ad facrum sepulchrum, benè novissent, congruum esse, ut plures irent simul. Haud decorum est, nec convenit alicui devotæ, ambulare solam in tenebris & in locis semotis, quando etiam id foret ad mandanda executioni consilia optima, & cum intentione subtrahendi ex humilitate bona suâ opera cognitioni hominum. Bonum est, perficere in publico omnes actiones obligatorias, pro bono exemplo proximi; bonum est etiam, perficere in occulto omnes actiones supererogatorias, ne videatur quis singularis, nec exponatur tentationi vanæ gloriæ. Sed vera prudentia Christiana nos obstringit, ne demus unquam ulli ansam judicandi malè de nostra vivendi ratione.

Tandem femina ista optimam sibi præfixam habebant intentionem; siquidem non quæpurissimam, non collimantem nisi in Deum solum. 6. Habere intentionem purissimam, non collimantem nisi in Deum solum. & insuper Deum humiliatum, Deum mortuum, & omninò quasi annihilatum; non exspectabant, inventuras se Deum vivum & indutum gloriâ, quem haberent sibi loquentem, sibi blandientem; non sperabant, visuras se Angelos, non aliam aucupabantur consolationem, nisi quod suprema exhibere vellent obsequia corpori Redemptoris sui, quod adhuc reperturas se credebant vitâ

vitâ exutum & sensu; volebant solummodò illud suis irrigare lacrymis, inungere aromatibus; aut dum nullam inquirebant consolationem sensibilem; omnimoda se refertas cernebant felicitate. Ecce quales sint characteres, qualesque notæ fideles veram aliquam devotam enuntiantes, ex quibus colligere possitis, an credendum sit ejusmodi alicui devotæ, si dixerit, vidisse se Angelos, eosque auscultasse sibi loquentes, aut revelationes

habuisse divinas; siquidem possibile non est, illas vel decipere vel decipi.

Sed nihilominus dices, ipsas non esse nisi fœminas, & solo fœminarum testimonio non stabilire Ecclesiam ullum fidei suæ articulum. Sit verum hoc? sed non solum devotarum fœminarum innixa relationi credit Ecclesia Mysterium Resurrectionis Domini nostri; manifestatum id est luculenter Apostolis, & per has toti Ecclesiæ, uti videbitis.

ARGUMENTUM.

Omnes Apostoli oculati fuerunt testes Resurrectionis Jesu Christi.

ARTICULUS II.

Maxima omnium Apostolorum fuit consternatio, dum divinum Magistrum suum exspirasse conspexerunt supra Crucem in monte Calvariæ, & quando jam tumulo ipsum viderunt illatum, ablatam sibi crediderunt omnem spem, amissa omnia, triumphantibus interim & jubilantibus potestatibus inferni. Eximia sunt hac super re Regii Vatis verba Psalmo 103. *Posuisti tenebras, & facta est nox, in ipsa pertransibunt omnes bestia sylvæ: catuli leonum, rugientes, ut rapiant, & querant à Deo escam sibi. Ortus est sol, & congregati sunt, & in cubilibus suis collocabuntur.* Explanatio Castio-

dori, quam desuper affert, peracri suo est digna ingenio. Ecce vobis illam.

Quando Jesus Christus passus est & mortuus in Cruce circa plenum meridiem, distuderunt se tenebræ universales super omnem terram, quasi tota natura indueret luctum ex morte Creatoris sui: stante profundâ hâc nocte, dæmones velut bestię feroces prodierunt ex antris inferni, & liberè per omnem vagabantur terram: Jamjam credebant se mundi Dominos, intuentes universalem hanc omnium creaturarum turbationem, tenebras has passim diffusas, hanc

Dæmones circumcurfabant in terris, dum tenebræ erant in morte Jesu Christi.

Psal. 103.

Bestiæ feroces audaces sunt de nocte.